

Michał KRZYKOWSKI*, Jakub ZIĘTY*

Nowy system wsparcia instalacji spalających biomasę – problematyka prawna

STRESZCZENIE: Jednym z filarów współczesnej polityki energetycznej jest promowanie energii ze źródeł odnawialnych (OZE). W perspektywie ostatnich lat można zaobserwować systematyczny wzrost udziału OZE w bilansie energetycznym Polski. Niewątpliwie taki stan jest następstwem implementacji prawa unijnego, które nakłada na państwa członkowskie obowiązek wzmocnienia roli OZE w procesie wytwarzania energii elektrycznej.

Celem opracowania jest próba oceny zarówno obowiązujących jak i projektowanych aktów prawnych w zakresie promowania i wytwarzania energii z odnawialnych źródeł ze szczególnym uwzględnieniem biomasy wykorzystywanej na cele energetyczne. Problematyka ta wydaje się nade wszystko ważna w kontekście wejścia w życie ustawy o odnawialnych źródłach energii z 20 lutego 2015 r. (Dz.U. z 2015 poz. 478 z późn. zm.) oraz przygotowywanego rozporządzenia wykonawczego do ustawy w zakresie weryfikacji pochodzenia biomasy na potrzeby wsparcia w ramach nowego systemu promocji OZE.

SŁOWA KLUCZOWE: odnawialne źródła energii, biomasa, sektor energii, system aukcyjny

* Dr – adiunkt, Katedra Prawa Gospodarczego, Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie; e-mail: michal.krzykowski@uwm.edu.pl; jakub.ziety@uwm.edu.pl

Wprowadzenie

Podstawowym kierunkiem wyznaczającym współczesną politykę energetyczną Unii Europejskiej jest promowanie energii ze źródeł odnawialnych. Podejście to podyktowane jest ograniczonymi zasobami pierwotnych nośników energii oraz zmianami klimatycznymi, z którymi mamy do czynienia na przestrzeni ostatnich lat. Warto przy tym zaznaczyć, że racjonalne zróżnicowanie struktury poszczególnych paliw w bilansie energetycznym sprzyja zwiększeniu bezpieczeństwa energetycznego państwa oraz poprawie efektywności wykorzystania dostępnych zasobów.

Celem opracowania jest próba oceny zarówno obowiązujących jak i projektowanych aktów prawnych w zakresie promowania i wytwarzania energii z odnawialnych źródeł ze szczególnym uwzględnieniem biomasy wykorzystywanej na cele energetyczne. Problematyka ta wydaje się nade wszystko ważna w kontekście wejścia w życie ustawy o odnawialnych źródłach energii z 20 lutego 2015 r. (Dz.U. z 2015 poz. 478 z późn. zm.) oraz przygotowywanego rozporządzenia wykonawczego do ustawy w zakresie weryfikacji pochodzenia biomasy na potrzeby wsparcia w ramach nowego systemu promocji OZE.

1. Podstawy prawne promowania energii ze źródeł odnawialnych

Obowiązujący w dotychczasowym systemie prawnym program wsparcia OZE oparty był na systemach kwotowych (obowiązkowego posiadania w portfelu zakupu odpowiednich ilości świadectw pochodzenia), zabezpieczonych sankcją w postaci kar pieniężnych (Swora i Muras red. 2010). Podstawowym aktem prawnym w tym zakresie była ustawa Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 z późn. zm.), która promowała OZE poprzez m.in. takie rozwiązania prawne, jak:

- ◆ obowiązek zapewnienia przez operatora systemu elektroenergetycznego pierwszeństwa w świadczeniu usług przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii (art. 9c ust. 6 ustawy Pr. en.);
- ◆ obowiązek zakupu przez tzw. sprzedawcę z urzędu energii wytworzonej w odnawialnych źródłach energii po cenie gwarantowanej, tj. średniej cenie sprzedaży energii elektrycznej w poprzednim roku kalendarzowym (art. 9a ust. 6 ustawy Pr. en.);
- ◆ uprawnienie przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się wytwarzaniem energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii do otrzymania świadectw pochodzenia energii (tzw. zielonych certyfikatów wydawanych przez Prezesa URE) i wynikających z nich praw majątkowych, które są zbywalne i stanowią towar giełdowy (art. 9e ust. 3 i 6 ustawy Pr. en.);

- ◆ uprawnienie podmiotu sprzedającego energię odbiorcy końcowemu do zwolnienia z akcyzy na wytwarzaną z odnawialnych źródeł energii (art. 30 ust 1. ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym z późn. zm);
- ◆ zwolnienie przedsiębiorstw energetycznych wytwarzających energię elektryczną w odnawialnych źródłach o mocy do 5 MW z corocznej opłaty koncesyjnej (art. 34 ust. 4 Pr. en.);
- ◆ obniżenie o połowę opłaty za przyłączenie do sieci elektroenergetycznej dla odnawialnych źródeł energii o mocy elektrycznej zainstalowanej nie wyższej niż 5 MW (art. 7 ust. 8 pkt. 3 Pr. en.);
- ◆ obowiązek nałożony na podmioty wskazane w art. 9a ust. 1 ustawy Pr. en., w tym przede wszystkim przedsiębiorstwa prowadzące działalność w obszarze wytwarzania energii elektrycznej lub jej obrotu i sprzedające energię elektryczną odbiorcom końcowym do zapewnienia określonego udziału energii odnawialnej (wynikającej ze świadectw pochodzenia) w całości sprzedanej energii. W praktyce podmiotom, na których ciąży ta obligacja, pozostawiono alternatywne sposoby jej wypełnienia, tj.
 - ◆ unowocześnienie lub wprowadzenie zmiany w procesie produkcji energii poprzez zastosowanie OZE, a następnie wystąpienie do Prezesa URE o wydanie świadectwa pochodzenia energii;
 - ◆ zakup świadectw pochodzenia energii np. na towarowej giełdzie energii (Taradejna 2005).

W założeniu takie podejście miało na celu wykreowanie popytu na świadectwa pochodzenia przez podmioty wytwarzające energię w OZE i jednocześnie zwiększenie udziału energii w całości sprzedanej energii.

Z perspektywy ostatniej dekady koncepcja ta sprawdziła się jedynie częściowo. Na krytykę zasługuje fakt, że w dużej mierze wzrost udziału energii produkowanej w OZE nie wynikał z zastosowania nowoczesnych technologii, ale przez spalanie lub współspalanie biomasy z paliwami kopalnymi. Wskutek tego dofinansowane zostały niejednokrotnie w pełni zamortyzowane źródła energii odnawialnej. Ponadto obowiązujące regulacje prawne nie uwzględniały kosztów inwestycyjnych różnych rodzajów technologii, w następstwie czego ich rozwój nie był tak dynamiczny, jak tego oczekiwano.

Zmianę istniejącego stanu miała przynieść ustawa o odnawialnych źródłach energii z 20 lutego 2015 r., która obok dotychczasowego systemu zielonych certyfikatów (który będzie przysługiwał wytwórcom OZE przez okres kolejnych 15 lat, nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2035 r., przy czym okres ten liczy się od dnia wytworzenia po raz pierwszy tej energii, potwierdzonego wydanym świadectwem pochodzenia) wprowadza dla wszystkich nowych instalacji OZE tzn. takich, które zgodnie z znowelizowaną ustawą o OZE – Dz.U. z 2015 r. poz. 2365, powstały po 1 lipca 2016 r. i po tej dacie po raz pierwszy wytworzą energię elektryczną i wprowadzą ją do sieci (Paś 2014) oraz zmodernizowanych (po 30 czerwca 2016 r.) tzw. system aukcyjny (uzupełniony o system cen gwarantowanych dla tzw. mikroinstalacji).

W doktrynie wskazuje się, że system aukcyjny może stanowić w większym stopniu rentowne rozwiązanie dla inwestora niż system zielonych certyfikatów. Wynika to z faktu, że to sam inwestor określi cenę aukcyjną oferowaną przez kolejne 15 lat. W praktyce to właśnie ów podmiot – składając konkurencyjną ofertę, opartą na analizie ekonomicznej prowadzonej działalno-

ści gospodarczej – zapewnieni sobie prawo do sprzedaży OZE po cenie aukcyjnej. Warto przy tym nadmienić, że mechanizm tzw. zielonych certyfikatów unormowany dotąd w ustawie Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) nie nakładał na wytwórców OZE ograniczeń w wysokości otrzymywanego wsparcia, gdyż miało ono charakter rynkowy (świadczenia pochodzenia). Przedsiębiorcy mogli zatem zakładać dowolny zwrot inwestycji, licząc że osiągną go w zakładanym terminie. Tym samym potencjalnie mogło dochodzić do „nadkompensaty” wytwórców OZE, co stoi w sprzeczności z założeniem wsparcia OZE jedynie w takim stopniu, jaki jest niezbędny dla konkurowania ze źródłami konwencjonalnymi.

Komentowany mechanizm gwarantuje 15-letni okres wsparcia (nie dłużej niż do 31 grudnia 2035 r.) pod warunkiem złożenia przez przedsiębiorcę najniższej oferty sprzedaży energii elektrycznej z odnawialnych źródeł w drodze aukcji ogłaszanej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nie rzadziej niż raz w roku (art. 73 ust. 1 ustawy o OZE). W systemie tym inwestor zbywa energię elektryczną na rynku, natomiast różnica pomiędzy ceną uzyskaną w aukcji a ceną rynkową będzie wypłacana przez Operatora Rozliczeń (Energii Odnawialnej SA), tj. spółkę celową powołaną do zarządzania systemem wsparcia dla odnawialnych źródeł energii. Aukcje przeprowadza się oddzielnie na sprzedaż energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w instalacjach OZE o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej:

- ◆ nie większej niż 1 MW,
- ◆ większej niż 1 MW (art. 73 ust. 4 ustawy o OZE). Należy przy tym nadmienić, że zgodnie z artykułem 73 ustęp 6 ustawy o OZE nie mniej niż 25% ilości energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii wytworzonej w instalacjach, sprzedanej w drodze aukcji powinno zostać wytworzone w instalacjach odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 1 MW. *Ratio legis* takiego podejścia związane było z potrzebą zapewnienia odpowiedniego poziomu wsparcia małym, lokalnym wytwórcom energii odnawialnej. W przeciwnym przypadku istniałoby zagrożenie, że wsparcie skonsumowane zostanie wyłącznie przez duże przedsiębiorstwa energetyczne, które ze względu na efekt skali będą w stanie zaoferować najniższą cenę energii elektrycznej z OZE. W istocie mogłoby to prowadzić do sytuacji, w której beneficjentami wsparcia byłby wyłącznie zintegrowane pionowo przedsiębiorstwa energetyczne, pozostające w większości pod kontrolą Skarbu Państwa, co wypaczałoby ideę energetyki odnawialnej, która w założeniu ma mieć charakter rozproszony.

W celu wyeliminowania „nadwsparcia”, a tym samym utraty kontroli nad wydatkowanymi środkami publicznymi ustawodawca ustanowił górną granicę w zakresie wysokości udzielanego wsparcia (art. 39 ust. 1 ustawy o OZE). Zgodnie z jego brzmieniem łączna wartość pomocy publicznej dla wytwórcy energii elektrycznej z odnawialnego źródła energii w instalacji odnawialnego źródła energii, nie może przekroczyć różnicy między wartością, stanowiącą iloczyn ceny referencyjnej energii elektrycznej wytworzonej w instalacji odnawialnego źródła energii, obowiązującej w dniu złożenia oferty przez tego wytwórcę i ilości energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnego źródła energii w tej instalacji w ciągu 15 lat a przychodami ze sprzedaży tej samej ilości energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnego źródła energii w tej instalacji, ustalonymi według średniej ceny sprzedaży energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym,

ogłoszonej przez Prezesa URE i obowiązującej w dniu złożenia oferty. Niespełnienie natomiast powyższego warunku stanowi *ex lege* przesłankę uniemożliwiającą przystąpienie do aukcji (art. 39 ust. 3 ustawy). Ponadto wytwórca energii elektrycznej z OZE jest obowiązany przekazać Prezesowi URE oświadczenie potwierdzające spełnienie warunku nieprzekroczenia łącznej wartości pomocy publicznej, w dniu złożenia oferty w systemie aukcyjnym (art. 39 ust. 4 ustawy). W przypadku stwierdzenia niezgodności złożonego oświadczenia o nieprzekroczeniu łącznej wartości pomocy publicznej ze stanem faktycznym, Prezes URE przed dniem rozstrzygnięcia aukcji wydaje postanowienie o odrzuceniu oferty (art. 39 ust. 6 ustawy o OZE).

Dodatkowym zabezpieczeniem jest przy tym wprowadzenie do ustawy tzw. ceny referencyjnej. Kategoria ta określana jest jako maksymalna cena 1 MWh energii elektrycznej z OZE za jaką może zostać w danym roku kalendarzowym sprzedana przez wytwórców w drodze aukcji energia elektryczna z odnawialnych źródeł energii (art. 77 ustawy o OZE). Zastosowanie przytoczonego instrumentu pozwoli poza zniwelowaniem zjawiska „nadwsparcia” dostosowanie w zależności od potrzeb rynkowych podaży energii elektrycznej z OZE, a wobec tego także kontrolowanie jej udziału w bilansie energetycznym Polski, tak aby spełnione zostały zobowiązania wynikające z prawa unijnego.

2. Rozwiązania prawne służące wsparciu instalacji spalających i współspalających biomasę

W kontekście tematyki artykułu warto odnieść się w szczególności do regulacji prawnych normujących wytwarzanie energii elektrycznej z biomasy. Ze względu na podnoszone już wątpliwości, co do zasadności promocji zamortyzowanych instalacji wielopaliwowych, w których wykorzystywana jest biomasa prawodawca zdecydował się na ograniczenie przyznawanego wsparcia. Nowe przepisy mają tym samym na celu poprawę sprawności przetwarzania biomasy, która dotychczas była nieefektywnie współspalana w elektrowniach i elektrociepłowniach węglowych. Zaoszczędzony w ten sposób strumień krajowej biomasy mógłby zostać przeznaczony na potrzeby przemysłowe, w których biomasa spalana byłaby w układach dedykowanych lub dedykowanych układach hybrydowych w wysoko sprawnej kogeneracji. Ponadto działania te skutkują znaczącymi oszczędnościami paliwa w związku z wyższą sprawnością przetwarzania paliwa na energię, a w konsekwencji także zmniejszeniem podaży surowca i związanych z tym negatywnych skutków środowiskowych i gospodarczych następstw.

Kluczowe znaczenie ma w tym przypadku art. 71 ust. 2 ustawy o OZE, który wyłącza z zakresu procedury aukcyjnej energię elektryczną z odnawialnych źródeł wytwarzaną m.in. w instalacjach:

- ◆ spalania wielopaliwowego, z wyłączeniem dedykowanych instalacji spalania wielopaliwowego oraz

- ◆ odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 50 MW, wykorzystujących do wytwarzania energii elektrycznej biomasę, biopłynny, biogaz lub biogaz rolniczy, z wyłączeniem instalacji odnawialnych źródeł energii wykorzystujących do wytwarzania tej energii elektrycznej biomasę, biopłynny, biogaz lub biogaz rolniczy, spalanych w wysoko sprawnej kogeneracji o mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu nie większej niż 150 MWt.

Ergo zgodnie z założeniami mechanizm aukcyjny nie znajduje zastosowania wobec instalacji wielopaliwowych (w której energia elektryczna lub ciepło są wytwarzane z biomasy, biopłynów, biogazu lub biogazu rolniczego spalanych wspólnie z innymi paliwami – art. 2 pkt. 15 ustawy o OZE) niezależnie czy zostały np. zmodernizowane (art. 74 ust. 2 pkt. 3 ustawy o OZE). Niemniej wyłączenie to nie ma charakteru bezwzględny. Ustawodawca bowiem przyznaje prawo do przystąpienia do aukcji wytwórcom energii elektrycznej z biomasy w dedykowanych instalacjach spalania wielopaliwowego. Podstawowym kryterium, określającym zakres przytoczonego pojęcia, stanowi natomiast udział biomasy w łącznej ilości spalanej wszystkich paliw zużytych w tej instalacji oraz data wydania koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w przedmiotowej instalacji. W świetle art. 2 pkt. 6 ustawy o OZE przez dedykowaną instalację spalania wielopaliwowego rozumie się „instalację spalania wielopaliwowego określoną w wydanej przed dniem 30 czerwca 2014 r. koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej oraz dokumentacji stanowiącej załącznik do tej koncesji:

- ◆ wyposażoną w odrębne linie technologiczne dla przygotowania i transportu do komory paleniskowej biomasy, biopłynnu, biogazu lub biogazu rolniczego, których udział liczony według wartości energetycznej w łącznej ilości spalanej wszystkich paliw zużytych w tej instalacji jest większy niż 20%, lub
- ◆ wykorzystującą technologię fluidalną w instalacji o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 50 MW, przeznaczoną do spalania odpadów przemysłowych wspólnie z paliwami kopalnymi lub paliwami powstałymi z ich przetworzenia oraz biomasą, biopłynem, biogazem lub biogazem rolniczym, dla których udział biomasy, biopłynnu, biogazu lub biogazu rolniczego, liczony według wartości energetycznej w łącznej ilości spalanej wszystkich paliw zużytych w tej instalacji jest większy niż 30%...”.

Analiza przytoczonej definicji nasuwa pewne wątpliwości interpretacyjne w zakresie 20% udziału biomasy w instalacji spalania wielopaliwowego. Przede wszystkim nie jest do końca jasne, czy należy przez to rozumieć udział procentowy biomasy spalanej w instalacji spalania wielopaliwowego, obejmującej np. wiele samodzielnych jednostek wytwórczych, czy wyłącznie instalację obejmującą jednostkę wytwórczą, w której fizycznie spalana jest biomasa łącznie z innymi paliwami, wyposażoną w odrębne linie technologiczne dla przygotowania i transportu do komory paleniskowej. W ocenie autorów wykładnia literalna wskazywałaby na pierwszą z koncepcji. Niemniej – biorąc pod uwagę wykładnię systemową oraz uwzględniając definicję „instalacji spalania wielopaliwowego” (art. 2 pkt. 15 ustawy o OZE) i „instalacji odnawialnego źródła energii” (art. 2 pkt. 13 ustawy o OZE), które składają się na pojęcie dedykowanej instalacji – można wyciągnąć odmienne wnioski. W myśl pierwszej z nich jest to instalacja „... odnawialnego źródła energii, w której energia elektryczna lub ciepło wytwarzane są z biomasy,

biopłynów, biogazu lub biogazu rolniczego spalanych wspólnie z innymi paliwami”. Z kolei według drugiej kluczone jest, że instalacje te stanowią „...wyodrębniony zespół a) urządzeń służących do wytwarzania energii i wyprowadzenia mocy (...), w których energia elektryczna lub ciepło są wytwarzane z jednego rodzaju odnawialnych źródeł energii” (art. 2 pkt. 13 ustawy o OZE). Ergo instalacja ta będzie stanowić samodzielną jednostkę wytwórczą służącą do wytwarzania energii elektrycznej (wyposażoną w odrębne linie technologiczne dla przygotowania i transportu do komory paleniskowej biomasy), w której spalanie biomasy wspólnie z innymi paliwami odbywa się dopiero w komorze paleniskowej i w tym kontekście należy badać udział procentowy odnawialnego źródła. Warunkiem jest przy tym wykorzystanie w procesie wytwarzania tylko jednego rodzaju OZE dla danej jednostki wytwórczej (co wyklucza np. biopłyn), chociaż ustawodawca nie wprowadza ograniczeń dla paliw współspalanych (najczęściej będzie to węgiel i mazut), które w ustawie Pr. en. określane są jako „paliwa stałe, ciekłe i gazowe będące nośnikami energii chemicznej” (art. 3 pkt. 3). W tożsamy sposób należałoby oceniać udział procentowy instalacji wykorzystującej technologię fluidalną, z tym zastrzeżeniem, że ustawodawca zawęża krąg instalacji kwalifikowanych jako dedykowane do tych o mocy zainstalowanej do 50 MW. W praktyce zatem wsparcie tym systemem będzie obejmować stosunkowo niewielkie lokalne źródła mocy. Takie podejście miało na celu upowszechnienie technologii termicznego przekształcania odpadów przemysłowych i odzysku energii w obrębie miejskim. Kotły fluidalne bowiem umożliwiają spalanie paliw o zróżnicowanych właściwościach (w tym kaloryczności), charakteryzują się wysoką sprawnością spalania i niską emisją NO_x oraz możliwością znacznej redukcji tlenków siarki (Faber i in. 2011).

Przyjęcie definicji dedykowanej instalacji w powyższej formule w praktyce zawęża krąg podmiotów uprawnionych do wsparcia w trybie aukcji. Stan ten nie jest wyłącznie konsekwencją zastosowanych kryteriów technologicznych, ale również unormowaniem daty granicznej uzyskania koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej, która w istocie uniemożliwia dokonanie jakichkolwiek zmian czy dostosowania instalacji do wdrożonych rozwiązań, które mogłyby mieć znaczenie w ocenie kwalifikacji.

Drugie z wyłączeń określonych w 71 ust. 2 ustawy o OZE obejmuje instalacje przeznaczone wyłącznie do spalania biomasy o łącznej mocy zainstalowanej większej niż 50 MW. Tym samym ustawodawca utrwała koncepcję, która konsekwentnie ogranicza rolę dużych jednostek wytwórczych, już nie tylko do tych współspalających biomasę, ale również tych, które w istocie dedykowane są do jej spalania. Podłożem takiego podejścia jest polityka zmiany kierunku wykorzystania biomasy oraz ograniczenie podaży tego surowca na rynku. Jakkolwiek trudno nie kwestionować negatywnych aspektów współspalania, to trzeba zwrócić uwagę, że nowe instalacje biomasowe o mocy zainstalowanej wyższej niż 50 MW nie tylko nie będą uprawnione do skorzystania z systemu aukcyjnego (wyłączenie art. 71 ust. 2 pkt. 3 ustawy o OZE), ale również nie będą miały prawa do otrzymania świadectw pochodzenia energii (art. 44 ust. 5 ustawy o OZE). Fakt ten z pewnością utrudni rozwój tego rodzaju jednostek, co uzasadnia pytanie o zbyt daleko idącą radykalizację wdrożonych norm prawnych. Może się bowiem okazać, że brak wsparcia w tym obszarze będzie przeszkodą w osiągnięciu celu wskaźnikowego udziału OZE w bilansie energetycznym Polski. Z drugiej jednak strony prawodawca w dalszej części art. 71 ust. 2 pkt. 3

dopuszcza możliwość przystąpienia do aukcji podmiotów, których instalacje spalające biomasę w procesie kogeneracji są nie większe niż 150 MWt. Wobec tego wsparciem objęte zostaną średniej wielkości źródła mocy (elektrociepłownie), wykorzystujące zasadniczo w sposób bardziej efektywny dostępny surowiec. Wprowadzone rozwiązanie należy zatem pochylić za swego rodzaju kompromis, zapewniający względną stabilność w zakresie przyrostu instalacji spalających biomasę z zastrzeżeniem, że dotyczy ono wyłącznie instalacji produkujących energię elektryczną w skojarzeniu z ciepłem.

Powyższe nie wyklucza jednakże objęcia systemem aukcyjnym tzw. zmodernizowanej instalacji wykorzystującej wyłącznie biomasę. W świetle 74 ust. 1 ustawy o OZE w drodze aukcji może zostać sprzedana energia elektryczna wytworzona w instalacji OZE, do której modernizacji wykorzystano urządzenia wyprodukowane nie później niż w terminie 48 miesięcy, przed dniem wytworzenia po raz pierwszy energii elektrycznej w tej instalacji. Dodatkowo ustawa wymaga, aby nakłady na modernizację wynosiły nie mniej niż 30% wartości początkowej instalacji oraz nastąpił przyrost łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej. Ergo inwestycja np. w dwie jednostki o mocy 40 MW każda kwalifikowana będzie do udzielenia wsparcia, w przeciwieństwie do inwestycji w jedną jednostkę o mocy 80 MW (pod warunkiem przyrostu mocy zainstalowanej w stosunku do pierwotnego stanu). Wyklucza się natomiast wsparcie poprzez aukcję w sytuacji, gdy modernizacja nie skutkuje przyrostem mocy mimo, iż przysparza korzyści ekonomicznych, czy w zakresie ochrony środowiska, np. w sytuacji zamiany kotłów węglowych na kotły biomasowe o takiej samej mocy. Równocześnie trzeba podkreślić, że omawiane instalacje poddane będą także rygorom dotyczącym wielkości mocy zainstalowanej, tzn. uprawnionymi do sprzedaży w drodze aukcji będą tylko ci wytwórcy (w dedykowanych instalacjach zmodernizowanych biomasy), których instalacje pod względem mocy zainstalowanej są nie większe niż 50 MW, a w odniesieniu do mocy cieplnej w skojarzeniu nie większej niż 150 MWt – w przypadku instalacji odnawialnego źródła energii wytwarzającej energię elektryczną w wysoko sprawnej kogeneracji (art. 74 ust. 4 ustawy o OZE). Co więcej, wprowadzono dodatkowe ograniczenie, że zagwarantowane mechanizmy wsparcia dla wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł w zmodernizowanej instalacji OZE przysługują proporcjonalnie do przyrostu mocy instalacji, a w przypadku jednostki OZE powstałej z instalacji nie stanowiącej instalacji OZE proporcjonalnie do poniesionych nakładów na modernizację, nie więcej jednak niż 75% wartości początkowej instalacji OZE.

Podstawowym instrumentem wsparcia dla istniejących instalacji współspalających biomasę z innymi paliwami (które nie kwalifikują się jako dedykowane) pozostają natomiast świadectwa pochodzenia energii. Zgodnie z art. 44 ust. 8 ustawy o OZE wytwórca wykorzystujący do wytwarzania energii elektrycznej biomasę w instalacji spalania wielopaliwowego, w tym w dedykowanej instalacji spalania wielopaliwowego, może uzyskać świadectwo pochodzenia potwierdzające wytworzenie energii elektrycznej w danym roku. Ustawodawca określił przy tym ilość energii elektrycznej jaka będzie stanowić podstawę kwalifikacji uzyskania świadectwa pochodzenia, tj. wyłącznie w ilości stanowiącej średnią ilość energii elektrycznej wytworzonej przez tego wytwórcę w latach 2011–2013, a w przypadku, gdy okres wykonywania przez wytwórcę działalności w zakresie wytwarzania energii elektrycznej rozpoczął się po dniu

31 grudnia 2013 r. – w okresie wykonywania przez wytwórcę tej działalności nie dłuższym niż trzy lata. Ponadto energia ta powinna być potwierdzona świadectwem pochodzenia, co wyklucza objęcie wsparciem jednostki, której Prezes URE nie wydał świadectwa pochodzenia w czasie obowiązywania dotychczasowego systemu (np. w sytuacji, gdy wytwórca spalał drewno pełnowartościowe).

Nie sposób również pominąć, że legislator – realizując politykę zmierzającą do zmniejszenia podaży świadectw pochodzenia – koryguje współczynnikiem 0,5 ilość świadectw pochodzenia wydawanych za energię elektryczną wytworzoną w technologii spalania wielopaliwowego. Oznacza to, iż wytwórcy w instalacji spalania wielopaliwowego (niededykowanej) będzie przysługiwać tylko 50% świadectwa pochodzenia za MWh w stosunku do jednego świadectwa za wyprodukowaną MWh według zasad obowiązujących dotychczas. Dlatego też klasyfikacja do danej grupy instalacji będzie niezwykle istotna z uwagi na wielkość uzyskiwanego wsparcia w postaci świadectw pochodzenia energii wyprodukowanej z odnawialnych źródeł.

3. Pojęcie odnawialnych źródeł energii w unijnym i polskim systemie prawnym

W świetle art. 2 pkt. 22 ustawy o OZE przez odnawialne źródło energii rozumie się „odnawialne, niekopalne źródła energii obejmujące energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerotermalną, energię geotermalną, energię hydrotermalną, hydroenergię, energię fal, prądów i pływów morskich, energię otrzymywaną z biomasy, biogazu, biogazu rolniczego oraz z biopłynów”. Przytoczona definicja została *explicite* implementowana do krajowego porządku prawnego z dyrektywy 2009/28/WE (Dz.Urz. UE z 2009 L. 140/16). Jest to o tyle znaczące, że obowiązująca dotychczas w ustawie Pr. en. definicja OZE nie uwzględniała m.in. niekopalnych źródeł energii. Jak się wydaje brak stosownego oznaczenia podyktowany był gospodarczym i narodowym interesem Polski. Miało to szczególne znaczenie w kontekście potencjału krajowego przemysłu wydobywczego, którego produktem ubocznym jest metan – gaz kopalniany o szerokim wykorzystaniu energetycznym (Gatnar 2010). W kontekście nierzadko pojawiających się postulatów strony polskiej, aby kwalifikować ten rodzaj gazu jako OZE, ustawodawca świadomie przyjął dość zachowawcze stanowisko w tej kwestii. Niemniej jednak, aby uniknąć potencjalnych sankcji ze strony KE oraz potencjalnie negatywnej decyzji notyfikacyjnej w sprawie nowego systemu wsparcia OZE w Polsce ostatecznie zdecydowano o przyjęciu definicji, która w pełni uwzględniałaby prawodawstwo unijne.

W kontekście tematyki artykułu szczególnej uwagi wymaga pojęcie biomasy, która kwalifikowana jako OZE może zostać objęta wsparciem. Na podstawie art. 2 pkt. 3 ustawy o OZE obowiązująca w polskim porządku prawnym definicja biomasy określa ten rodzaj OZE jako „stałe lub ciekłe substancje pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, które ulegają biodegra-

dacji, pochodzące z produktów, odpadów i pozostałości z produkcji rolnej i leśnej oraz przemysłu przetwarzającego ich produkty, oraz ziarna zbóż niespełniające wymagań jakościowych dla zbóż w zakupie interwencyjnym określonych w art. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1272/2009 z dnia 11 grudnia 2009 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zakupu i sprzedaży produktów rolnych w ramach interwencji publicznej (Dz.Urz. UE L 349 z 29.12.2009, s. 1, z późn. zm.) i ziarna zbóż, które nie podlegają zakupowi interwencyjnemu, a także ulegająca biodegradacji część odpadów przemysłowych i komunalnych, pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, w tym odpadów z instalacji do przetwarzania odpadów oraz odpadów z uzdatniania wody i oczyszczania ścieków, w szczególności osadów ściekowych, zgodnie z przepisami o odpadach w zakresie kwalifikowania części energii odzyskanej z termicznego przekształcania odpadów”.

Ergo paliwo lub odpad może zostać zakwalifikowane jako biomasa (stała lub ciekła) na cele energetyczne wyłącznie w przypadku, gdy łącznie spełnione zostaną następujące przesłanki:

- ◆ stanowi stałą lub ciekłą substancję pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego,
- ◆ nie jest biopaliwem w rozumieniu ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz.U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1199 ze zm.),
- ◆ ulega biodegradacji, tj. nie zawiera w sobie substancji niebiodegradowalnych nie występujących naturalnie, jak np. farby, impregnaty lub w stopniu przekraczającym znane naturalne wielkości tych substancji, np. metali ciężkich albo innych niebiodegradowalnych zanieczyszczeń, które wpływałyby na procesy spalania, a tym samym na liczbę pozyskiwanych świadectw pochodzenia energii (Informacja Prezesa URE 30/2011).

Podstawowym problemem w zakresie wykorzystywania biomasy na cele energetyczne był wysoki udział produktów i odpadów leśnych, w tym pełnowartościowego drewna, w procesie produkcji energii elektrycznej. Z danych Agencji Rynku Energii SA wynika, że w 2010 r. około 40% zużywanej w energetyce biomasy stanowiło drewno i odpady z przemysłu leśnego, a w poprzednich latach wskaźnik ten był jeszcze wyższy. W szczególności współspalanie tego rodzaju biomasy w zamortyzowanych i technologicznie nieefektywnych jednostkach jest marnotrawieniem potencjału biomasy leśnej, która stanowi ważny surowiec np. w przemyśle papierniczym, budownictwie, meblarstwie lub do zasilania nowych, małych lokalnych źródeł energii w wysoko sprawnej kogeneracji (Dołęga 2012). Nie sposób także pominąć, że współspalanie drewna mija się z założeniami systemu promocji OZE. W dużej mierze bowiem środki, które powinny zostać zainwestowane w OZE, najczęściej zostają skonsumowane na bieżącą działalność przedsiębiorstwa energetycznego.

Podkreślenia wymaga również fakt, że możliwość obrotu świadectwami energetycznymi przez przedsiębiorstwa energetyczne sprawiało, że posiadają one naturalną przewagę nad konkurentami. Zyski ze sprzedaży zielonych certyfikatów pozwalały im bowiem składać korzystniejszą ofertę w stosunku do innych podmiotów nie dysponujących podobnym systemem wsparcia. W kontekście konieczności osiągnięcia wysokiego poziomu produkcji energii z OZE oraz uznawania drewna jako najbardziej pożądanego rodzaju biomasy istniało realne zagrożenie, że znaczna część surowca drzewnego dostępnego w Polsce zostanie skonsumowana przez przemysł energetyczny.

Próba zmiany istniejącego stanu było ustanowienie rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii z 18 października 2012 r. (Dz.U. z 2012 r., poz. 1229).

Przedmiotowy akt prawny wprowadził do krajowego porządku prawnego kategorię „drewna pełnowartościowego”, które zostało wyłączone z zakresu pojęciowego biomasy. W świetle omawianego rozporządzenia termin ten obejmuje „drewno spełniające wymagania jakościowe określone w normach określających wymagania i badania dla drewna wielkowymiarowego liściastego, drewna wielkowymiarowego iglastego oraz drewna średniowymiarowego dla grup oznaczonych jako S1, S2 i S3 oraz materiał drzewny powstały w wyniku procesu celowego rozdrobnienia tego drewna”. Wskazane w przedstawionej definicji poszczególne rodzaje drewna zostały ustalone na podstawie Polskich Norm:

- ◆ PN-92/D-95017 – Surowiec drzewny. Drewno wielkowymiarowe iglaste.
- ◆ PN-92/D-95008 – Surowiec drzewny. Drewno wielkowymiarowe liściaste.
- ◆ PN-91/D-95018 – Surowiec drzewny. Drewno średniowymiarowe. Wspólne wymagania i badania.

Podstawowym argumentem przemawiającym za takim skonstruowaniem definicji tzw. drewna pełnowartościowego była konieczność przeznaczenia określonej kategorii drewna na potrzeby przemysłu drzewnego. Niemniej, aby wprowadzone rozwiązania prawne były skuteczne, konieczne było unormowanie odpowiednich mechanizmów pozwalających ustalić, czy określony surowiec stanowi biomasę w rozumieniu ustawy Pr. en. czy drewno pełnowartościowe. W przeciwnym przypadku praktyczną przeszkodą w postępowaniu o wydanie świadectwa pochodzenia byłoby rozróżnienie, czy materiał drzewny powstały w wyniku procesu zamierzonego rozdrobnienia pochodzi z drewna pełnowartościowego, czy też nie.

W tym celu Prezes URE wydał Informację w sprawie kwalifikacji drewna oraz materiału drzewnego w kontekście regulacji dotyczących systemu wsparcia OZE (nr 13/2013). Jak wskazuje organ regulacyjny, określona dokumentacja przedłożona w odpowiedniej konfiguracji może stanowić dowód na okoliczność wykorzystania przez dany podmiot biomasy nie zaliczanej do kategorii drewna pełnowartościowego. Wśród dokumentacji tej należy w szczególności wskazać na: faktury VAT, dokumenty wywozowe wystawiane przez nadleśnictwa prowadzące gospodarkę drewnem w lasach państwowych, dokumenty wystawione przez niezależne podmioty dysponujące uprawnieniami brakarskimi oraz posiadające wiedzę i doświadczenie w klasyfikacji drewna, oświadczenia dostawców/przedsiębiorców, umowy sprzedaży/dostawy drewna (materiału drzewnego), obowiązujące u danego przedsiębiorcy wewnętrzne instrukcje kontrolne/audytowe wraz z protokołami potwierdzającymi fakt ich przeprowadzenia, karty przekazania odpadów, certyfikaty gospodarki leśnej FSC CoC (*Chain of Custody*). Przedmiotową informację można zatem odczytywać jako *sui generis soft law* – wyjaśnienie, co do przydatności zebranego materiału dowodowego w postępowaniu przed Prezesem URE. Trudno jednak uznać zastosowany mechanizm za rozwiązanie satysfakcjonujące wszystkie strony. Przede wszystkim ogólnie

nikowość dokumentu, brak wiążącego charakteru oraz *de facto* konieczność przedłożenia przez wytwórcę szeregu dokumentów sprawiał, że postępowanie o wydanie certyfikatu pochodzenia niejednokrotnie ulegało wydłużeniu.

Nowy system weryfikacji ma zatem zasadniczo skrócić postępowanie kwalifikacyjne w obszarze badania biomasy. Należy przy tym zaznaczyć, że zarówno w systemie świadectw pochodzenia, jak i aukcyjnym nie jest dopuszczalne wykorzystanie drewna pełnowartościowego celem uzyskania wsparcia (odpowiednio art. 44 ust. 3 i art. 73 ust. 1 ustawy o OZE). W założeniu natomiast projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie sposobu weryfikacji biomasy, biopłynów, drewna innego niż pełnowartościowe oraz substratów do produkcji biogazu rolniczego, jak i sposobu dokumentowania ich pochodzenia na potrzeby systemu wsparcia (projekt z dnia 14 lipca 2015 r.) kontrola surowca wykorzystanego do produkcji OZE ma odbywać się na podstawie karty paliw przekazywanej wytwórcy OZE przez producenta lub pośrednika biomasy. W świetle § 2 ust. 2 przytoczonego aktu dokument ten powinien zawierać w szczególności:

- ◆ dane identyfikujące biomasę, biopłyny, drewno inne niż pełnowartościowe, zboża pełnowartościowe lub substraty do produkcji biogazu rolniczego, w tym ich rodzaj, nazwę zwyczajową gatunku oraz ilość;
- ◆ dane identyfikujące pochodzenie biomasy, biopłynów, drewna innego niż pełnowartościowe, zbóż pełnowartościowych lub substratów do produkcji biogazu rolniczego, w tym ich kraj oraz region pochodzenia, wskazanie zezwolenia na ich pozyskanie, o ile jest wymagane, nazwę i adres producenta lub pośrednika;
- ◆ datę i miejsce sporządzenia karty paliw odnawialnych wraz z podpisem osoby sporządzającej.

Na jego podstawie to sam wytwórca OZE został zobligowany z zachowaniem należytej staranności do dokonania weryfikacji surowca w zakresie jego kwalifikowalności jako biomasy w tym drewna innego niż pełnowartościowe (§ 3). Prawodawca wymaga przy tym, aby w przypadku wątpliwości co do kwalifikowalności określonego surowca podmiot ten wystąpił do laboratorium badawczego o potwierdzenie zgodności wykorzystywanych przez siebie paliw w zakresie ich kwalifikowalności jako biomasy w tym także drewna innego niż pełnowartościowe. Dodatkowo wytwórca został zobowiązany do przechowywania karty paliw odnawialnych oraz wyników weryfikacji (w sytuacji zaistnienia wątpliwości co do pochodzenia) przez okres pięciu lat licząc od końca roku kalendarzowego, w którym sporządzona została karta paliw odnawialnych albo przeprowadzona została weryfikacja na potrzeby dokumentowania pochodzenia biomasy, w tym drewna innego niż pełnowartościowe (§ 4).

Pomimo, iż intencją ustawodawcy było przyspieszenie postępowania o wydanie świadectwa pochodzenia energii, to rozwiązania prawne w zaproponowanym powyżej kształcie mogą budzić pewną konfuzję. Przede wszystkim wydaje się, że komentowane przepisy są niedostatecznie precyzyjne. W ocenie autorów bowiem samo nałożenie obowiązku przekazania przez producenta lub pośrednika karty paliw odnawialnych, a następnie zobligowanie wytwórców OZE do jej weryfikacji przy ewentualnym udziale laboratorium badawczego określa jedynie procedurę weryfikacji, ale może okazać się niewystarczające jako podstawa merytoryczna do dokonania tej weryfikacji. Na marginesie należy tylko dodać, że prawodawca w istocie nie obliuguje *explicite* producenta lub pośrednika do sporządzenia karty paliw, a jedynie do jej przekazania, co rodzi

pytanie o to, czy rzeczywiście na wspomnianym podmiocie ciąży obowiązek jej sporządzenia. Ponadto w aktualnym brzmieniu projektowanego rozporządzenia weryfikację pozostawiono wyłącznie wytwórcom (§ 3 ust. 1), bez określenia mechanizmu kontroli dostarczonego paliwa, poza dość ogólną przesłanką „powzięcia wątpliwości”, pozostawiając tym samym przedmiotowym działaniom stosunkowo dużą dowolność. Luka prawna w tym obszarze czyni także bezzasadnym obowiązek po stronie wytwórcy gromadzenia dokumentacji pochodzenia biomasy skoro brak jest organów odpowiedzialnych za jej zgodność ze stanem rzeczywistym i prawnym. *In fine* w ust. 2 § 3 zawarto nazbyt ogólną przesłankę zachowania należytej staranności podczas weryfikacji biomasy na podstawie karty paliw odnawialnych. Przepis ten powinien w sposób bardziej szczegółowy określać procedurę weryfikacji, w której brane byłyby pod uwagę w szczególności próbki dostarczanego paliwa, uprawdopodobniające wraz z wystawionymi dla danej partii paliwa dokumentami spełnienie definicji biomasy.

Podsumowanie

W ocenie autorów rozwiązania prawne wprowadzone ustawą o OZE powinny przyczynić się do zróżnicowania poszczególnych odnawialnych źródeł w bilansie energetycznym Polski. Realne wydaje się przy tym osiągnięcie jednego z podstawowych celów nowej regulacji jakim jest zmiana strumienia biomasy na rzecz nowych technologii spalania czy współspalania tego surowca. Niemniej kluczowa w procesie dywersyfikacji poszczególnych OZE będzie w istocie wysokość ceny referencyjnej (czyli maksymalna ustalana przez ministra właściwego ds. energii) dla określonych technologii wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Wprawdzie ustawodawca określił kryteria, jakimi powinien się kierować organ administracji podczas jej ustalania (art. 77 ustawy o OZE), jednakże może okazać się, że pod wpływem czynników politycznych uprzywilejowane zostaną tylko wybrane źródła energii odnawialnej.

Dla zwiększenia skuteczności regulacji pożądanym byłoby również doprecyzowanie poszczególnych pojęć wynikających z ustawy o OZE jak np. dedykowana instalacja spalania wielopaliwowego. Jednocześnie niezbędne jest stworzenie ram prawnych, które pozwolą na wiarygodną ocenę surowca użytego do wytwarzania energii elektrycznej z OZE. W tym przypadku postulujemy, aby karta paliwa odnawialnego uwzględniała wszystkich pośredników występujących między producentem a wytwórcą, w tym określała, czy ilość biomasy przekazywanej kolejnemu podmiotowi w łańcuchu dostaw jest zgodna z ilością określoną pierwotnie przez producenta, tj. czy przekazano całość paliwa, czy tylko jego część, a pozostała zużyta na cele inne niż energetyczne. Ponadto uważamy, że racjonalne jest, aby wraz z dostarczeniem danej partii paliwa do wytwórcy karta paliwa odnawialnego została „umorzona” celem uniemożliwienia jej wykorzystania po raz kolejny. *In fine* negatywnie trzeba ocenić brak organu (ale także procedur), uprawnionego do kontroli karty paliw oraz wyników przeprowadzonej przez wytwórcę weryfi-

kacji surowca. Sytuacja ta sprzyjać może nieprawidłowościom w zakresie klasyfikacji surowca. Ze względu na wyspecjalizowanie, jak również umiejscowienie w polskim systemie prawnym, najbardziej właściwym organem kontroli wydaje się Prezes Urzędu Regulacji Energetyki.

Literatura

- DOŁĘGA, W. 2012. Prawno-ekonomiczne aspekty wykorzystywania odnawialnych źródeł energii w budownictwie. *Polityka Energetyczna – Energy Policy Journal* t. 15, z. 1.
- FABER i in. 2011 – FABER, A., JAROSZ, Z., BOREK, R., BORZĘCKA-WALKER, M., SYP, A. i PUDEŁKO, R. 2011. *Poziom emisji gazów cieplarnianych (CO₂, N₂O i CH₄) dla upraw pszenicy, pszenżyta, kukurydzy i żyta przeznaczonych do produkcji bioetanolu oraz upraw rzepaku przeznaczonych do produkcji biodiesla*. Puławy.
- GATNAR, K. 2010. Energetyczne wykorzystanie metanu z pokładów węgla – doświadczenia JSW SA i perspektywy w aspekcie zmian w prawie energetycznym. *Zeszyty Naukowe Instytutu Gospodarki Surowcami Mineralnymi i Energią Polskiej Akademii Nauk* nr 78.
- Informacja Prezesa URE z dnia 4 października 2011 r. w sprawie kwalifikacji biomasy na cele energetyczne, nr 30/2011.
- Informacja Prezesa URE z dnia 20 maja 2013 r. w sprawie kwalifikacji drewna oraz materiału drzewnego w kontekście regulacji dotyczących systemu wsparcia OZE, nr 13/2013.
- KRZYKOWSKI, M. i ZIĘTY, J. 2013. Kwalifikacja biomasy jako odnawialnego źródła energii w procesie produkcji bioetanolu – wybrane aspekty prawne. *Polityka Energetyczna – Energy Policy Journal* t. 16, z. 3, s. 207–220.
- PAŚ, J. 2014. Linie napowietrzne wysokich napięć – środowisko elektromagnetyczne a ograniczenia w użytkowaniu terenów. *Biuletyn WAT* nr 3.
- SWORA, M. i MURAS, Z. red. 2010. *Prawo energetyczne. Komentarz*. Warszawa.
- TARADEJNA, R. 2005. Obowiązek zakupu energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. *Biuletyn URE* nr 4.
- UPE, 1997 – Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 z późn. zm).
- UBiB, Ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz.U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1199 z późn zm.).
- UPA, Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. z 2009 Nr 3, poz. 11 z późn. zm.).
- Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r., o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. z 2015 poz. 478 z późn. zm.).
- Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz.U. z 2012 r., poz. 1229).

Michał KRZYKOWSKI, Jakub ZIĘTY

The new system of supporting electric energy generators for biomass – legal aspects

Abstract

Renewable energy is one of the basic points of the modern European Union Policy. A systematic growth of renewable energy in the Polish energy balance can be observed in recent years. Without any doubt, such an approach is a result of the implementation European Union Law which imposes the duty to intensify the role of green energy in the process of producing energy on the member states.

The main aim of the paper is an evaluation of the actual and future EU and Polish legal acts referring to the promotion and production of energy from renewable sources. The authors would specially take biomass for energy purposes into consideration. Those issues seems to be especially important in the context of the new Renewable Energy Sources Act from February 20, 2015 and the projected enforcement regulation relating to biomass.

KEYWORDS: renewable energy sources, biomass, energy sector, energy sources act

